Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 9	1. Maj 1910	59. Aargang

Oliver Cowderys Vidnesbyrd om Mormons Bog.

Missionserfaringer. — Farmeren beretter sin Historie. — Oliver Cowderys Svar. — Han havde ingen Fred.

—

Ældste Carl M. Nielsen, praktiserende Advokat i Salt Lake City, holdt den 20. Februar et særdeles interessant Foredrag i 24. Ward. Foredraget handlede om Talerens Oplevelser under hans Mission i de østlige Stater, om de nye Vidnesbyrd, han havde samlet angaaende Mormons Bog, og om Oliver Cowdery, et af de 3 Vidner til Bogens Ægthed. Af et Referat i „Deseret News" hidsætte vi Følgende:

„De, som have modtaget Evangeliet ved Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig Aand, have et Vidnesbyrd angaaende Sandheden af dette Værk og Ægtheden af Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, der adskiller sig fuldstændigt fra deres, som staa udenfor Kirken; men vi have blandt den opvoxende Ungdom Mænd og Kvinder i vor Midte, som have færre Erfaringer i Livet, og som maaske mangle Guds Aands Vidnesbyrd derom, fordi de ikke som vi have erhvervet det dels ude i Missionsmarken, dels hjemme.

Som et brudt Led i Cowderys Livskjæde have de 11 Aar været, der forløb fra den Tid, da han forlod Kirken, indtil han igjen kom til Council Bluffs i 1849; thi der var fuldstændig stille om hans Navn i al den Tid. Blandt vore Modstandere var der gaaet Rygter om, at Oliver Cowdery havde fornægtet sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Beedigede Bekræftelser desangaaende vare

blevne fabrikerede og publicerede i forskjellige Blade i de østlige Stater, og det heb sig, at han havde søgt Optagelse i andre Trossamfund, men at disse havde fordret, at han inden sin Optagelse skulde aflægge en fuldstændig Tilstaaelse om sin tidligere Forbindelse med den frygtelige Religion, der kaldtes „Mormonisme", og om sit Vidnesbyrd i selve Mormons Bog angaaende Bogens Ægthed, hvori han bevidner, at han saa' en Engel fra Himlen osv.

Mine Venner! Jeg tror ikke et Øjeblik, at han nogensinde aflagde en saadan Tilstaaelse. Men da vore Ældster ofte møde disse Historier, vil jeg her i Aften meddele eder Noget, som vil være til fælles Oplysning og have fælles Interesse. Lad os imidlertid begynde med at forudsætte, at han virkelig fornægtede sit Vidnesbyrd angaaende Bogen og Englen. Hvad da? Var han større end Døberen Johannes, om hvem det synes, at han faldt i Tvivl om, hvem Jesus virkelig var, da Prøvelser mødte ham og han stod i Fare for at miste sit Hoved for at tilfredsstille en ugudelig Kvindes Blodtørst? Og jeg spørger: Var Oliver Cowdery større end Peter, som fornægtede sin Frelser baade 2 og 3 Gange, ja som endog bekræftede sin Fornægtelse med en Ed? Læs desangaaende i Matt. 16. Kap. Ikke een af Jesu Disciple vovede at bekjende sig til ham. Antag nu, at det forholder sig, som vore Fjender have forsøgt at give det Udseende af, at Cowdery virkelig overfor Methodistkirken fornægtede sit førnævnte Vidnesbyrd; det var paa en Tid, da en Mormons Liv havde ringere Værd blandt hans Omgivelser end en Hares, der skjuler sig mellem Lyngen. Baade fra det gamle og det nye Testamente lære vi, at naar Guds Aand tages bort fra en Mand, da gribes en saadan Mand ganske naturligt af Frygt for sit Liv, og derved paavirkes han let til at benægte det, han før modigt bevidnede at være Sandhed.

I Aaret 1884 rejste jeg omkring i Staten Minnesota som Missionær; hele den østlige Del af Staten var min Arbejdsmark. Jeg vandrede om „uden Pung og Taske", og en Nat sov jeg i en Høstak. Den følgende Dag kom jeg ind i en By, uden en Cent i min Lomme, uden en Ven at ty hen til og uden et Sted at tage ind. Jeg kom da forbi en stor Handelsforretning, der bar Navnet „Emporium". Den faldt mig i Øjnene, og paa en for mig uforklarlig Maade droges jeg derhen. Omtrent 25 Kjøretøjer stod udenfor, og de tilhørte Farmere, som vare komne ind fra Landet for at gjøre Forretning. En indre Stemme sagde til mig: „Gaa over til den Mand." Gaden var fyldt af Mennesker, og det faldt mig først vanskeligt at bestemme, hvilken blandt de mange der mentes; men pludselig fik jeg Øje paa een, der saa' tre Gange større ud end de øvrige. Aanden hviskede nu til mig: „Gaa hen og tal til ham." Jeg nølede et Øjeblik med at nærme mig denne for mig helt fremmede Mand, men den samme Stemme hviskede anden og

tredie Gang, og jeg adlød den. Han var en velhavende Farmer med et net Kjøretøj, hvori han juſt ſatte ſig, og forøvrigt en fremragende Mand i Kommunen. Jeg tiltalte ham og ſpurgte, hvilken Vej han vilde kjøre, og han ſvarede, at han ſkulde hjem. „Hvor ſkal De hen?“ ſpurgte han mig. „Jeg har intet beſtemt Sted, jeg er nemlig fra Utah,“ ſvarede jeg. „De er da vel ikke en Mormon?“ ſpurgte han interesſeret. „Jo, netop,“ ſvarede jeg. „Saa Gud velſigne Dem,“ udbrød han, idet han ſlap Tøjlerne og udrakte ſine Hænder for at hjælpe mig ind i Vognen. „Og,“ fortſatte han, „naar vi komme hjem, vil min Huſtru glæde ſig, ligeſom jeg nu glæder mig, og ſaa ſkal jeg forklare Alt. Men De er da vel ikke en Joſephit?“ ſpurgte han heftig. „Nej, jeg er en virkelig levende Mormon fra Utah,“ ſvarede jeg.

Da Vognen holdt udenfor Hjemmet, raabte han: „Moder, her er en virkelig Mormonœldſte.“ Jeg var mig bevidſt, at jeg ikke ſaa' videre fin ud efter at have ſovet i Høſtakken den ſidſte Nat; men de tog mig venligt ved Haanden og ledte mig ind i Huſet. Hungeren pinte mig lidt, men den blev ſnart tilfredsſtillet ved et godt Maaltid, og da det var til Ende, kaldte Forœldrene deres Sønner og Døtre ſammen, og min nyfundne Ven fortalte os Følgende:

„Unge Mand! Jeg kan forſtaa, at De fandt min Opførſel beſynderlig, da De førſt talte til mig, men naar De har hørt min Hiſtorie, vil De forſtaa Vigtigheden af Deres Beſøg hos os. Da jeg var 21 Aar gammel, arbejdede jeg paa min Faders Farm i Michigan. En Sommer, da jeg havde arbejdet meget haardt, beſluttede jeg at tage en Fredag og rejſte ind til Byen. Ankommen dertil ſaa' jeg en ſtor Menneſkeſkare forſamlet udenfor Raadhuſet, og flere kom ſtadig til. Stærk, ſom jeg var, fik jeg Lyſt til at tilfredsſtille min Nysgjerrighed og banede mig Vej ind til Raadhuſet, hvor der holdtes Forhør over en Morder. Statsadvokaten holdt netop Indledningstale mod den Anklagede. Advokaten var ingen anden end Oliver Cowdery, ſom i den Tid, da han var udelukket af Kirken, havde kaſtet ſig over Lovſtudiet; han praktiſerede ſom Advokat i Staterne Ohio, Wisconſin og var nu bleven valgt til Statsadvokat i Michigan. Efterat Cowdery havde endt ſin Tale, blev han paa en heftig og ſarkaſtiſk Maade angreben af den Anklagedes Advokat, der blandt andet ſagde: „Maa det behage Hs. Højhed, Dommeren og de Herrer Jurymænd at lade mig oplyſe, at jeg ſer her en vis Oliver Cowdery, ſom optræder for at modbevise mine Argumenter. Jeg ønſker meget, at han vilde fortælle os Noget om ſin Mormon-Bibel, Noget om den Guld-Bibel, ſom Joe Smith gravede ud fra Højen, Noget om det ſtore Bedrageri, han ſøgte at faa det amerikanſke Folk til at tro paa, medens han ſelv berigede ſig med mangfoldige Tuſind Dollars. Her giver denne Herre ſig Udſeende af at vide ſaa meget angaaende denne ſtakkels Fange. Det undrer mig, om han

har forglemt Alt angaaende Joe Smith og sin Forbindelse med ham." Medens han udtalte dette, pegede han foragteligt og udfordrende med sin Finger henimod sin Modpart for at gjøre ham saa ubetydelig som mulig baade i Rettens og Tilskuernes Øjne.

Alle de Tilstedeværende begyndte at gruble over, om de virkelig havde begaaet den store Fejl at vælge en forhadt Mormon til deres Stats Advokat. Selv Dommeren begyndte at se mistænkeligt paa ham, medens Fangen og hans Forsvarer syntes at triumfere over Talens Virkning. De Omstaaende begyndte at spørge: „Men er han da virkelig Mormon?" Alle stode forventningsfulde for at høre, hvad Statsadvokaten vilde svare til et saa knusende Angreb paa hans Fortidsliv og nuværende Karakter.

Endelig rejste Oliver Cowdery sig fuldstændig rolig. Jeg stod kun tre Fod fra ham. Der sporedes ingen Vaklen, ingen Frygt og ingen Vrede i hans Stemme, da han sagde: „Tillader den ærede Dommer og den ærede Jury, at jeg svarer min Broder-Advokat paa Anklagedes Side. Han har bebyrdet mig for at staa i Forhold til Joseph Smith og den gyldne Bibel. Ved sin Bebyrdning tvinger han mig til en Imødegaaelse. (Dersom han havde benægtet tidligere, hvorfor skulde han da ikke gjøre det nu?) Men for Gud og Mennesker vover jeg ikke at benægte det Vidnesbyrd, jeg har givet angaaende Mormons Bog, og som findes trykt paa Bogens første Side. Tillad mig, ærede Dommer og Jurymænd! Jeg maa her gjentage, at jeg saa' en Engel og hørte ham tale. Hvordan skulde jeg kunne benægte det? Det skete paa den Tid af Dagen, da Solen stod højt paa Firmamentet — ikke om Natten, medens jeg sov. Jeg saa' det herlige Sendebud fra Himmelen, klædt i skinnende Hvidt og staaende ovenover Jorden, en Herlighed saa stor, at Solens Glands i Sammenligning dermed er forsvindende; det blev der meddelt os, at dersom vi fornægtede dette Vidnesbyrd, vilde der ingen Tilgivelse blive for os hverken i dette eller i det tilkommende Liv. Hvorledes skulde jeg da kunne benægte det? Det vover jeg ikke, og det vil jeg ikke!"

Min gjæstfri Ven, som fortalte dette, var en fremragende og en rig Mand i Staten; han havde beklædt adskillige Tillidsposter blandt Folket, og dersom I kunde have set hans Ansigt, vilde I ikke tvivle paa hans Hæderlighed. For ydermere at bestyrke denne Anskuelse vil jeg oplyse, at denne Mand Intet kjendte af Mormonismens Historie; men der var Noget i Cowderys Tale, som han bad mig forklare nærmere, og det var, at Englen holdt en Del af Pladerne tilbage, som ikke bleve oversatte. Dette kjende vi, og den Del vil i Herrens bestikkede Tid ogsaa komme frem.

Min Vært fortsatte: „I de mange Aar, der er forløbne, siden jeg hørte Oliver Cowdery tale, har jeg ikke havt Fred, men har stadig følt

Trang til at lære noget nærmere om Deres Folk at kjende. Da jeg hørte ham tale i Retssalen, modtog jeg det Indtryk, at han var mere end en almindelig Mand, og dersom De kan vise os det, som Oliver Cowdery bevidnede var Sandhed, da ere vi rede og glade ved at modtage det." Manden med hele sin Familie annammede senere Mormonismen og bor nu i Utah.

Vor himmelske Fader har aldrig overdraget nogen Fuldmagt og Myndighed til sin Tjener, Profeten Joseph Smith, naar denne var alene, men der har altid været Vidner til Stede. Da Johannes Døberen kom, var Oliver Cowdery nærværende, og disse to vare ogsaa sammen, da Peter, Jacob og Johannes viste sig for dem. Hos Matthæus, Corinthierne og Hebræerne læse vi, at enhver Sag maa stadfæstes ved to eller tre Vidners Mund. Naar Herren har Noget af Vigtighed at meddele Verden, findes der altid Vidner, som kunne konstatere det, saa at Herren, hvis Verden forkaster hans Ord, vil være fuldstændig retfærdiggjort, naar han udøser sin Straf over de Ulydige.

I November 1848 kom Oliver Cowdery for et Højraad i Council Bluffs; dette var samlet for specielt at overveje hans Sag og høre hans ydmyge Ansøgning om igjen at faa Adgang til Fællesskab med de Hellige. Ved denne Lejlighed sagde han: „Brødre! I flere Aar har jeg været skilt fra eder; nu ønsker jeg at komme tilbage. Jeg ønsker at træde ydmygt frem og blive Et med eder. Jeg tragter ikke efter nogen Rang; jeg ønsker kun at blive talt iblandt eder. Jeg staar udenfor Kirken; jeg er ikke Medlem af den, men jeg ønsker at blive Medlem af den. Jeg ønsker at komme ind ad Døren. Jeg kjender Døren. Jeg er ikke kommen her for at søge nogen fremragende Stilling. Jeg kommer i Ydmyghed og underkaster mig dette Højraads Kjendelse; thi jeg veed for vist, at dets Kjendelse er rigtig og bør adlydes."

Oliver Cowdery blev ved denne Lejlighed ved enstemmigt Votum paany optaget i Kirken ved Daab; han følte sig lykkelig og glad, og hans største Ønske var, at han maatte faa Lejlighed til at anvende Resten af sine Dage til at bringe Verden Kundskab om det, han havde hørt og set; men Herren havde bestemt det anderledes; thi under et Besøg hos Slægtninge i Missouri paadrog han sig en farlig Forkjølelse, og han kom sig aldrig. Da han mærkede, at det lakkede mod Enden, bad han sine Venner, som stode hos ham, om at rejse ham lidt op i Sengen, saa at han endnu for sidste Gang kunde bekræfte det Vidnesbyrd, han havde efterladt i Mormons Bog med sit Navns Underskrift, og han formanede inderlig Familie og Venner til at leve i Overensstemmelse med de Lærdomme, der findes i Mormons Bog, hvorefter han stille og rolig hensov den 3. Marts 1850 i Richmond, Ray County,

Missouri, som et trofast Medlem af Kirken og med en urokkelig Tro paa Sandheden af det store Sidste-Dages Værk, i hvilket han havde været benaadet med saa megen Meddelagtighed. Red.

Korrespondance.

Logan, Utah, den 14. Marts 1910.

Ældste Oluf J. Andersen!

Min kjære Ven og Broder.

Det er maaske paa høje Tid, at jeg sender dig nogle Linier for at sige hjertelig Tak til Præs. Andrew Jenson og dig for den Venlighed, I vise mig ved at sende mig „Stjernen". Jeg læser den med stor Interesse og glæder mig inderligt over at se den Fremgang, som Herrens Værk gjør i gamle Norden, og over den Flid og Nidkjærhed, som vore Missionærer lægge for Dagen i at udbrede vor Kirkes Literatur, afholde Møder og samtale med Folket. Det tjener Alt til at oplyse Masserne om Mormonismens Natur og Hensigt, og dette vil igjen formilde den Bitterhed, som saa let vækkes imod dens Sendebud. Jeg omfatter endnu med levende Interesse de skandinaviske Lande, hvor jeg har rejst saa meget og anvendt saa mange Aar af min Ungdom og Manddom i Missionens Tjeneste.

Her hjemme trives Folket vel paa alle Omraader. Gode Hellige stræbe at indfri givne Løfter, betale deres Gjæld, yde deres Tiende og Ofringer, og desforuden forskjønne de deres private Hjem og bygge Skoler og Gudshuse.

Folket i mit Ward — 6. Ward — har netop fuldført et moderne, smukt Forsamlingshus, hvis Opførelse har kostet 17,000 Dollars eller omtrent 63,000 Kr.; det har i Sandhed været et stort Foretagende for Medlemmerne i dette Ward, som for Størstedelen tilhøre den almindelige Klasse, der ikke have nogen Overflod at tage af, naar de yde Noget til Herrens Værk; men det kommer fra et ærligt og villigt Hjerte.

Med Fuldendelsen af dette Byggeforetagende afslutter jeg min Virksomhed i den Retning; jeg har en temmelig moden Erfaring paa det Omraade som Følge af de forskjellige betydelige Bygninger for vor Kirke, der opførtes under mit Præsidium i Skandinavien.

Jeg har nu i mere end 25 Aar beklædt Embedet som Biskop i dette det 6. Ward i Logan, og som Løn for lang og tro Tjeneste blev jeg fornylig løst fra den byrdefulde og ansvarsfulde Stilling, hvor en yngre Mand kan finde Brug nok for sine Evner og Kræfter. Af „Bikuben" for 3. Marts har du nok set om den Hædersfest, som min gamle Menighed beredte mig ved min Afgang.

Jeg føler mig nu saa inderlig taknemlig mod min himmelske Fader for al den Naade, han har vist mig, siden jeg 22 Aar gammel annammede Evangeliet ved Daab den 16. Januar 1861 i min Fødeby Trondhjem, og for alt det Arbejde, jeg har været i Stand til at udrette, og de Missioner, jeg har udført. Jeg kan nu tilfreds henleve Resten af mine Dage i Fred og Ro, hygge om min Familie og besøge mine gamle, prøvede Venner. Jeg er 71 Aar gammel, men mit Helbred er Gud være lovet godt, og jeg ser min Livsaftens Sol kaste Tilfredshedens herlige Guld paa min Arbejdsdag; med inderlig Interesse følger jeg Zions Vækst herhjemme og det Arbejde, som mine Brødre udfolde ude i Verden for uegennyttige og med den sande Kærlighed, der kommer fra Gud, at bringe mange andre til den samme Glæde, som vi nu selv eje, og eder, mine Brødre, baade du selv og din værdige Præsident Andrew Jenson, ønsker jeg til Lykke og beder Gud velsigne eder sammen med den lille Skare af tapre Zionssønner, som yde deres Alt for Værkets Fremgang i gamle Norden.

Din i trofast Venskab og Broderskab forbundne

Anthon L. Skanchy.

Sang.

I den solfyldte Dag
Vil vi løfte vort Flag,
Saa det luer i Straalernes Favn;
I en Havbølges Daab
Vil vi friske vort Haab,
Trods hver Smerte, hvert Tab og hvert Savn.

Med en fribaaren Sang
Vil vi løse hver Tvang,
Vil vi højne den Fattiges Tag;
Over Plov, over Bog,
I den mørkeste Krog,
Skal det lysne af Retfærd og Dag.

Gaar det rask, gaar det smaat,
Gennem ondt, gennem godt,
Vil vi bygge vor Fremtid i Tro;
Vil vi kue alt stygt,
Vil vi læge alt sygt,
Vil vi trygge og hygge vort Bo.

Vilh. Gregersen.

Fra Kirkens Præsidentskab.

Den 28. Marts 1910.

Til alle Embedsmænd og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Kjære Brødre og Søstre!

Det er med Sorg og Beklagelse, at vi se os foranledigede til at bekjendtgjøre Præsident John R. Winders Død, som fandt Sted i hans Hjem, 49 North West Temple Steeet, Salt Lake City Klokken 7,20 Minutter i Aftes.

Præsident Winder, vor Embedsbroder og nære Medtjener i det Første Præsidentskabs Kvorum, var, som det er de fleste bekjendt, bleven angrebet af Lungebetændelse for 9 Uger siden; en lille Tid under hans Sygdom nærede vi det Haab, at han vilde være i Stand til at overvinde Sygdommen, saa at vi igjen kunde blive begunstigede med hans Samarbejde; men Forsynet har villet det anderledes, og det staar kun tilbage for os at bøje os under Herrens Villie og anerkjende hans Haand i denne Sag.

Ved Præsident John R. Winders Død ere vi ikke alene blevne berøvede en Ven og Broder, en Medarbejder og Medtjener for Gud, vor himmelske Faders, store Sag, men vi føle ogsaa, at det er et personligt Tab — et Tab, som Ingen udenfor hans nære Familie kan føle og fatte som vi, thi han var i Sandhed en værdig og paalidelig Raadgiver, som var sin høje Kaldelse fuldtud voxen.

Medens vi sørge med Præsident Winders Familie og Venner, glædes vi ogsaa med dem over den fredelige og stille Bortgang og velfortjente Hvile, som nu er bleven vor elskede Broder tildelt, og over den herlige Belønning, som venter ham; vi skilles da i det inderlige Haab om en glædelig Gjenforening i deres Selskab, som vi alle elske, og som ere gaaede hinsides efter et vel udført Arbejde for Herrens Sag.

Vi ønske og bede, at Gud, vor himmelske Fader, vil trøste den bedrøvede Familie og velsigne sine Hellige overalt paa Jorden.

Eders Brødre og Medtjenere

Joseph Smith.
Anthon H. Lund.

Præsident John R. Winders Begravelse.

Torsdag den 31te Marts oprandt klar og skjøn. Vejret var stille og behageligt, og Foraarssolen sendte sine milde Straaler over vor smukke Stad. Al Forretning, som stod i Forbindelse med de Sidste-Dages Hellige, var standset under Sørgegudstjenesten, og en højtidsfuld Stemning herskede overalt.

Kl. 9 Torsdag Morgen blev Liget ført fra Hjemmet til Tabernaklet, hvor det blev stillet lige nedenfor Forhøjningen. Den smukke Kiste var fuldstændig skjult af Blomster, og den saa højt elskede Guds Tjener, der havde vundet hele Folkets Kjærlighed, laa her med et Smil, der tilkjendegav Tilfredshed med den Hvile, som det trætte Legeme nu nød. Forhøjningen var i Dagens Anledning draperet med Hvidt, og det samme var Tilfældet med en Del af Orglet. Sangkoret, som Afdøde præsiderede over, var fuldtalligt tilstede. Den mægtige Bygning var fyldt til Trængsel med Afdødes Trosfæller og andre sympathiserende Venner. Tabernaklets Døre aabnedes Kl. 9,30, og indtil Kl. 11, da Sørgegudstjenesten begyndte, var der flere Tusinde Mennesker, som passerede forbi Kisten og sagde det sidste Farvel til den Hedengangne i dette Liv. Ved Baaren talte flere af hans livslange Venner og Kirkens ledende Mænd, der Alle omtalte Afdøde som en af Jordens nobleste, fordringsløseste og evnerigeste Mænd. Sørgegudstjenesten, der varede to Timer, var meget højtidelig, og manges Hjerter rørtes ved de forskjellige Taleres Ord. Ligfølget var et af de største, som nogensinde er set i Utahs Hovedstad. Det vilde have været endnu større, hvis man havde kunnet skaffe Vogne nok til at besørge de mange af Afdødes Venner, som ønskede at ledsage ham til Graven. Jordfæstelsen fandt Sted paa Byens Kirkegaard, hvor over 2,000 Mennesker vare tilstede for at deltage i den sidste Æresbevisning, der blev vist de jordiske Levninger af Præsident John R. Winder. (Fra „Bikuben").

Lidt mere om Guvernør Ford.

I „Stjernen" Nr. 8 meddelte vi i Artiklen „Retfærdigheden slumrer aldrig", at den sidste af Guvernør Fords Døtre døde i Fattigdom og blev begravet ved godgjørende Medborgeres Hjælp. I „Deseret News" finde vi følgende yderligere Oplysninger angaaende den ulykkelige Mands og hans Families triste Skjæbne. „Naar man tager i Betragtning den Del, som Guvernør Ford tog i Tragedien i Carthage, hvor Profeten Joseph og hans Broder Hyrum, Patriarken, blev dræbte i Modstrid

med ethvert Retfærdighedsprincip og med amerikanſk Frihed, er der intet beſynderligt i efterfølgende Hiſtorie, ſaa ſørgelig den end er:

I Aaret 1874 blev en Dame indbudt til at overvære et Møde i en Methodiſtkirke i Peoria, Illinois. Hun lagde da Mærke til en meget ſimpel Kiſte, der var ſtillet foran Talerſtolen. Paa hendes Spørgsmaal om, hvem der laa i Kiſten, fik hun til Svar, at det var Ex-Guvernør Fords Huſtru, og at hun blev begravet paa det Offentliges Bekoſtning. Ford, ſom var til Stede, var bleg og mager og ſaa' forladt og miſerabel ud.

To Uger ſenere ſtod en lignende tarvelig Kiſte paa det ſamme Sted. Denne Gang var det Ford ſelv, ſom laa i den, og ogſaa han maatte ſtedes til Hvile under ſamme Forhold ſom hans Huſtru — ſom et Fattiglem.

Fords Børn bleve adopterede af forſkjellige Borgere. En af hans Sønner blev greben og arreſteret for at have ſtjaalet Kreaturer nær Caldweld County; han var uſkyldig, men inden han fik Lejlighed til at forſvare ſig og beviſe ſin Uſkyldighed, blev han hængt i et Træ af en ophidſet Pøbelhob.

I alt dette ſe vi kun, at Hiſtorien gjentager ſig ſelv. Ypperſtepræſten Caiphas blev affat fra ſit Embede 2 Aar efter, at han havde raadet til Frelſerens Død. „Det er bedre, at eet Menneſke dør, for at det hele Folk ikke ſkal ødelægges." Herodes døde vanæret og ſom en Landflygtig. Pilatus døde banlyſt og ſom en Selvmorder. Ypperſtepræſten Annas, ſom ogſaa var medvirkende ved Jeſu Domfældelſe, faldt ſaa dybt fra ſin høje Værdighed, at en raſende Pøbelhob ødelagde hans Palads og jævnede det med Jorden; hans Søn ſlæbtes gjennem Gaderne og blev pidſket, indtil han ſegnede om og døde.

Lad os heller ikke forglemme den frygtelige Nero, der ikke alene havde ſin Moders, Broders, Huſtrus og mange romerſke, ædle Mænds Blod paa ſine Hænder, men hvis Gruſomhed mod de Kriſtne endnu ſtaar ſom et Skræmmebillede i Hiſtorien. Men hvor ſkrækkeligt blev ikke hans Endeligt? Da ſelve Prætorianerne forſagede ham, ſøgte han Døden ved egen Haand, men da han var for fejg til ſelv at ſtøde Stiletten i ſit Hjerte, bad og bønfaldt han ſin frigivne Træl Phaton om at hjælpe ſig ud af Verden, og medens Livet ebbede ud, udſtødte han diſſe tomme, intetſigende Ord: „Hvilken Kunſtner gaar der dog tabt med mig!"

Foraarskonferencen i Aalborg.

—

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften den 9. April Kl. 8 i Konferencens Kapel, Valdemarsgade 2.

Foruden de i Konferencen arbejdende Ældster og Konferencens Præsident James A. Johnson var Missionspræsident Andrew Jenson fra Kjøbenhavn tilstede samt som Besøgende: Præs. Niels J. Larsen fra Aarhus, Ældste M. Simonsen fra Kjøbenhavn og Carl Kjær fra Bergen. Vi beklage meget, at Ældste Edward W. Jensen var ude af Stand til at møde paa Grund af Sygdom. Lungefeber har i 3 Uger tvunget ham til at holde Sengen.

Præs. Johnson kaldte Mødet til Orden, og Salmen: „Saa sikker en Grundvold" blev afsungen. Bøn af Ældste James C. Sørensen, hvorefter Salmen: „Hilser nu Zions den herlige Morgen".

Forstanderne aflagde derefter Rapport angaaende Tilstanden i de resp. Grene som følger: James C. Hansen for Skive Distrikt, Christian Andersen for Hobro Distrikt, James Olsen for Brønderslev Gren, J. C. Peters for Hjørring Gren, James C. Sørensen for Frederikshavns Gren og Præs. James A. Johnson for Aalborgs Gren. Af disse Rapporter fremgik det, at Ældsterne havde stræbt at udføre deres Pligter, og Resultaterne af deres Virksomhed vare særdeles tilfredsstillende. Ældste M. Simonsen fra Kjøbenhavn gjorde nogle Bemærkninger og omtalte, hvorledes Ældsterne udføre deres Arbejde i denne Konference. Wm. D. Norman benyttede dernæst en Del af Tiden til at meddele nogle af sine Missionserfaringer og udtrykte den Glæde, han havde nydt ved at medvirke til Fremme af Herrens Værk baade i Norge og Danmark.

Ældste Carl Kjær, som nylig var ankommen fra Haugesund, Norge, hvor han for en Tid siden var bleven arresteret og straffet med 4 Dages „Vand og Brød," fordi han havde døbt to Personer, som ikke vare udmeldte af Folkekirken, fortalte paa en meget interessant Maade om denne Tildragelse, der netop gav ham Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd for baade Præst og Politi samt til at give dem vore Bøger og Skrifter, og deres Hjerter formildedes mod ham, saa at han blev behandlet med Venlighed og Høflighed.

Præs. Andrew Jenson benyttede det øvrige af Tiden. Han udtalte sin Tilfredshed med de gode Rapporter, som vare blevne aflagte, og med den synlige Fremgang, som havde fundet Sted i den skandinaviske Mission. 30 Individer vare blevne tillagte Kirken ved Daab i Januar, 33 i Februar og mere end 40 i Marts. Han omtalte dernæst de Forfølgelser og Besværligheder, som Ældsterne vare udsatte for i Kirkens første Tid i disse Lande; de vare som oftest af samme Slags som dem, Broder Kjær havde gjennemgaaet, men de havde den modsatte Virkning af den tilsigtede; i Stedet for at standse Værkets Fremgang gave de det mere Liv og Fart, fordi Opmærksomheden blev vakt hos sandhedssøgende og frisindede Mennesker, og dette førte som oftest til, at disse sluttede sig til den nye og upopulære Lære.

Mødet sluttede derefter med Salmen: „Zions Sønner, ruster eder" og Taksigelse af Ældste Niels Petersen.

Søndag Morgen Kl. 10 afholdtes Søndagsskolernes Konference. Begunstiget af det dejligste Foraarsvejr mødte der mange Hellige og Venner, endog fra de omliggende Grene. Mødet aabnedes med Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen", Bøn af Ældste James Jensen. Derefter aflagdes Rapporter fra de forskjellige Søndagsskoler som følger: James Olsen fra Brønderslev, Don D. Hansen fra Hjørring, James C. Sørensen fra Frederikshavn, Christian Andersen fra Hobro og Lorenzo Petersen fra Aalborg. Et udmærket Program blev udført af sidstnævnte Skole, der gjorde baade Lærere og Elever stor Ære. Flere Ældster fik dernæst Lejlighed til at tale, og til Slutning talede Præs. Andrew Jenson rosende og opmuntrende til Skolen; han formanede Børnene til Lydighed mod Forældre og Foresatte og fremholdt de Velsignelser, som følge dermed. Det vellykkede og interessante Møde sluttede med Sangen: „Fader vor i Himmelen". Taksigelse af Sofus Christensen fra Hobro.

I Middagstiden bleve Henry C. Thomsen og Hustru Ane Tomine Thomsen fra Hjørring indlemmede ved Daab, der blev forrettet af Ældste J. C. Peters.

Om Eftermiddagen Kl. 2 aabnedes Mødet med Salmen: „Om Guds Stad man taler herligt". Bøn af Ældste John M. Jensen.

De to Nydøbte modtoge derefter Haandspaalæggelse, hvorpaa Ældsterne, som ikke havde talt den foregaaende Aften, fik Lejlighed til i Korthed at udtale deres Følelser. Følgende Brødre talte: Hyrum Petersen, Don D. Hansen, Christian Frederiksen, Victor Mouritsen, A. Warren Munk, Niels Petersen, Lars Frederickson, John M. Jensen, Lorenzo Jensen, Erastus Larsen, Chas. H. Sørensen, James P. Christensen og James Jensen. Alle udtalte deres Glæde over det Arbejde, de havde udført, og erklærede, at de med Glæde vilde vedblive at yde Alt for Værkets Fremme, saa længe de opholde sig i disse Lande.

Til Afvexling sang Søster Christiania Fristrup Salmen: „Mon hjemme i Dalen jeg savnes", akkompagneret af Koret.

Præs. Andrew Jenson benyttede det øvrige af Tiden paa en lærerig og underholdende Maade. Han dvælede især ved Kristi Kirkes Oprettelse i de første Dage og omtalte Præstedømmets Udryddelse af Jorden og Tilhængernes Apostasi. Derefter dvælede han ved Kristi Kirkes Gjenoprettelse i vor Tid ved Profeten Joseph Smith, og hvorledes dette mægtige Vidne for Guds Sag maatte besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod. Han sluttede med at sammenligne vor Missionsvirksomhed her i Verden med andre religiøse Partiers og nævnede, at denne Kirkes Missionærer gaa som Frivillige ud paa Mission fra 2 til 5 Aar uden

anden Godtgjørelse end den Fred og Tilfredshed, som Overbevisningen om, at de opfylde deres Pligt, yder dem.

Mødet sluttedes med Salmen: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer". Takfigelse af Christian Frederickfen.

Aften Kl. 7. Det smukke, rummelige Kapel var fyldt af interesserede Tilhørere. Salmen: „Du tomme Sjæl, som gaar" blev sunget, derefter Bøn af James Jensen.

Konferencens Præsident, James A. Johnson, aflagde en meget interessant Rapport over Konferencen for de sidste 6 Maaneder og udtalte sin særdeles Tilfredshed med det udførte Arbejde. Han oplæste derpaa følgende Statistik: 4 Grene, 2 Distrikter, 22 Ældster. Af disse have 10 virket i Aalborg i Vintermaanederne med et godt Resultat. 82,228 Bøger og Smaaskrifter omdelte, 44,879 Fremmedes Hjem besøgte, 4,877 Evangelie-Samtaler, 665 Møder afholdte, 30 Individer døbte, 2 ordinerede, 12 Børn velsignede. Præs. Niels J. Larsen fra Aarhus og Ældste Carl Kjær talte derefter om Frafaldet og Gjengivelsen af Evangeliet samt Tro forenet med Gjerninger.

Derpaa bleve Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Det første Præsidentskab med de øvrige Generalautoriteter, saaledes som de bleve vedtagne i sidst afholdte Generalkonference i Salt Lake City, Andrew Jenson som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for Skandinaviens Stjerne og Joseph K. Nicholes som Missionssekretær.

Præs. James A. Johnson løstes fra at præsidere over Aalborg Konference med Tilladelse til at rejse hjem, og Ældste James Jensen foresloges til midlertidig at overtage hans Plads som Præs. over Konferencen og Forstander for Aalborg Gren med Ældsterne Chas. H. Sørensen, Lorenzo Jensen, Victor Mouritsen, Peter A. C. Petersen og A. Warren Munk som Medarbejdere.

Brønderslev Gren: Edward W. Jensen som Forstander med Lars Frederickfen som Medarbejder.

Hjørring Gren: James Olsen som Forstander med Erastus Larsen som Medarbejder.

Frederikshavn Gren: Hyrum Petersen som Forstander med Christian Frederickfen som Medarbejder.

Skive Distrikt: Lorenzo Petersen og James C. Sørensen som Missionærer.

Hobro Distrikt: Christian Andersen og Don D. Hansen som Missionærer.

Thisted Distrikt: J. C. Peters og James P. Christensen som Missionærer.

Præs. Andrew Jenson benyttede det øvrige af Tiden til paa en

logisk Maade at klargjøre Evangeliets første Principper og bevise, at dersom alle Samfund havde den samme Tro, vilde der kun existere et eneste Kirkesamfund i den hele Verden.

Mødet sluttedes med Salmen: „O min Fader, du, som troner". Taksigelse af Wm. D. Norman.

Mandag Formiddag afholdtes et $2^1/_2$ Timers Præstedømsmøde, hvor hver enkelt Missionær aflagde en statistisk Rapport om sin Virksomhed de sidste 6 Maaneder samt udtalte sine personlige Følelser og Fremtidsudsigter. Alle vare de villige og rede til at give det Bedste, de ejede af Tid, Midler og Evner, til Værkets Forfremmelse.

Efterat Præs. Andrew Jenson havde givet Ældsterne mange faderlige Raad og Opmuntringer i deres Gjernings Udøvelse, sluttedes dette aandrige og interessante Møde for at fortsættes om Eftermiddagen. I dette Møde fortsattes med General-Instrukser, navnlig lagdes der stor Vægt paa et exemplarisk Liv og en passende, uanstødelig Opførsel i Optræden som i Tale og Klædedragt, og Vigtigheden af for enhver Missionær at gjøre sig fuldt bekjendt med baade Sprog og Sæder i de Distrikter, hvor Arbejdet udføres.

Om Aftenen afholdtes Sakramentmøde, der aabnedes med Sang, Bøn af Ældste J. C. Peters. Ældste Niels Petersen forklarede Sakramentets Betydning og vort indbyrdes Forhold til hverandre og til vor Gud, dersom vi skulle kunne nyde det værdigt. Sakramentet administreredes af Ældsterne Christian Andersen og John M. Jensen.

Efter at Bestyrelsesmedlemmerne af de kvindelige Hjælpeforeninger, Søndagsskoler og Ungdomsforeningen i Aalborgs Gren vare blevne enstemmigt godkjendte, talte Ældste Lorenzo Petersen om Tiendeloven, Wm. D. Norman om Lydighed mod Gud og hans Præstedømme og Niels J. Larsen angaaende de Velsignelser, vi kunne forvente, om vi følge den trange Sti. Præs. Andrew Jenson gjorde nogle passende Slutningsbemærkninger angaaende Kjærlighed mellem Forældre og Børn og om Fred og Hygge i Hjemmet. Mødet sluttedes med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte". Taksigelse af Hyrum Hansen.

Tirsdag Aften afholdtes Ungdomsforeningernes Konference. Broder Valdemar Gjerlak aflagde en meget god Rapport angaaende Foreningens Tilstand i Aalborg. Derefter udførtes et udmærket Program. Ældste Carl Kjær talte derpaa om den Nytte og Velsignelse, som baade han selv og mange tusinde andre havde nydt fra Ungdomsforeningernes Virksomhed. Præs. Andrew Jenson talte om samme Emne, og han sluttede sine Bemærkninger med at henvise til de Uoverensstemmelser, som findes i de forskjellige Bibeloversættelser, hvilke ofte ere misledende og forstyrrende for den rette Forstaaelse af enkelte af de Lærdomsprincipper, der ere fornødne til Salighed, hvorimod Mormonsbog er oversat med Guds Gave og Kraft og derfor at stole paa. Dog have vi stor Aarsag til at

være tilfredse for, at Bibelen er kommen ned til vor Tid saa ren, som den er, efter at være gaaet gjennem saa mange Hænder, som den har.

Onsdag Aften afholdt Sangkoret en meget vellykket Koncert og Afskedsfest til Ære for de hjemvendende Missionærer, og en smuk Present blev given hver af dem som Tegn paa den Agtelte og Kjærlighed, de havde vundet sig i de Helliges Hjerter. Forfriskninger omdeltes senere, og en behagelig Tid tilbragtes som en smuk Slutning paa en aandrig og velsignet Konference i Aalborg. Hellige som Missionærer skiltes med fornyede Resolutioner om at ville bruge alle deres Evner i Værkets Forfremmelse i de kommende 6 Maaneder.

James Jensen,
Konferencesekretær.

Moderhjertets Bekymringer.

En af de bitreste Ting, vi Mødre lære, naar vi blive gamle, er, at vi kun saa lidt kunne hjælpe vore Børn til et saadant Liv, som vi selv vide er det bedste. Det synes, som om vi ikke kunne tage en eneste Sten bort fra deres Vej, hvor villige end vore gamle Hænder ere dertil. Med lidende Hjerte se vi dem begaa saadanne Fejltrin, som vi kunde frelse dem fra, hvis de kun vilde lytte til os; vi se dem opleve den ene ubehagelige Erfaring efter den anden og støde sig paa de samme Stene paa Vejen, som vi selv saarede os paa for mange Aar siden. De gjentage alle de Fejlgreb, som i alle Tidsaldre ere blevne begaaede i denne Verden, medens vi, de Gamle, ikke engang kunne saa meget som raabe: „Tag eder ivare!" Vore Sønner gjentage deres Fædres Daarskaber; vore Døtre gjentage deres Mødres Fejlgreb. Det er meget haardt for os at sidde stille og se paa, at Børnene gjøre de samme Ting, som vi ogsaa selv en Gang gjorde, men som vi siden med Smerte maatte indrømme vare fejlagtige og skadelige. Vi Mødre føle, at vi saa let kunne udpege den rette, aabne Vej for dem, hvis de kun ville høre og lyde os; men vore Raad og Formaninger til dem synes fuldstændig spildte. Vi maa selv blive Vidne til vore egne Børns Udskejelser og Synd, indtil de, ligesom vi selv, finde Vejen hjem, saarede og udslidte. I al den Tid kunne vi ikke hjælpe, men maa nøjes med at sige til os selv: „Alt dette var unødigt." Disse Tanker og Følelser ere for os gamle Mødre hjerteknugende Reflektioner, naar Livets Aftensol kysser vor blege Pande. (Harpers Bazaar).

Samler Solskin.

Samler Solskin, skjøndt det slimrer gjennem Mismods dunkle Sky,
Sjælen træt og sorgbetyngt bringer det til Liv paany.
Grib det hurtigt, thi dets Straaler fare hastig os forbi,
De os spaa om bedre Tider, sætte os fra Sorger fri.

Samler Solskin, Livets Storme vare ikke evigt ved,
Sidde stille, nedtrykt, gruble skaber ingen Sjælefred.
Giv ej op, tab ej Modet; lad ej Modgang slaa dig ned,
Se, en Solskinsstraale kommer, bringer himmelsk Salighed.

Samler Solskin, frygter ikke for de mørke Bølger der;
Livets Hav med skumle Vover vi maa ride hver især.
Frejdig fremad! ikke tøve, læg de stride Strømme bag;
Paa den anden Side venter dig en evig Solskinsdag.

(Fra Engelsk ved Hans Mikkelsen.)

Altid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kjende,
Selv om du til Maalet naa'r
Først ved Verdens Ende.

Aldrig ræd for Mørkets Magt,
Stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i Pagt
Skal du aldrig gyse.

Kjæmp for alt, hvad du har kjært,
Dø, om saa det gjælder!
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Indhold:

Oliver Cowderys Vidnesbyrd om Mormons Bog 129
Korrespondance 134
Sang 135
Redaktionelt:
Fra Kirkens Præsidentskab 136
Præsident John R. Winders Begravelse 137
Lidt mere om Guvernør Ford ... 137
Foraarskonferencen i Aalborg.... 138
Moderhjertets Bekymringer..... 143
Samler Solskin..... 144

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).